

uvedeného předpisu. Předpis ten mluví o »celkem 8leté skutečné službě u pohraniční finanční stráže«. Právě-li se v § 16 cit. nař., které podle § 148 odst. 2 plat. zák. č. 103/1926 Sb. zůstalo v platnosti i za účinnosti tohoto zák., že se hraniční přídavek tam uvedený přizná podle »celkové služební doby skutečně ztrávené u pohraniční finanční stráže«, nelze v doslovu tom spatřovati vyjádření jiné myšlenky, než která došla výrazu ve slovech § 7 odst. 4 cit. nař. »po celkem 8leté skutečné službě«. Dlužno proto v souhlasu s výkladem, jaký dal nss slovům posléze uvedeným v cit. svém nálezu, dospěti k závěru, že služba v čsl. legiích je započitatelná do doby rozhodné pro nárok na hraniční přídavek ve smyslu § 16 nař. č. 201/1923 Sb., z týchž úvah, které byly uvedeny v nál. tom.

Opak nelze dovoditi ani ze skutečnosti, že pro přiznání přídavku hraničního podle § 8 odst. 1 č. 2 lit. A cit. nař. je doba ztrávená v čsl. legiích bez významu, neboť předpokladem tohoto přídavku je podle znění cit. předpisu ve spojení s 2. odst. bodu 2 A § 8 cit. nař. hraniční služba, tedy určité služební úkony zaměstnance pohraniční finanční stráže a doba jich trvání, kdežto předpokladem přídavku podle § 16 uv. nař. je pouze efektivní služba, tedy služební doba, které sluší klásti na roveň službu v čsl. legiích. Také skutečnost, že výměra hraničního přídavku podle § 8 cit. nař. je vyšší a řídí se jinými hledisky než je tomu u přídavku v § 16, svědčí názoru, že nelze při výkladu tohoto předpisu nic čerpati z ustanovení § 8 cit. nař. A konečně i slova § 16 cit. nař. »příslušníkům pohraniční finanční stráže . . ., jimž z jakéhokoli důvodu nelze přiznati hraniční přídavek, vyznačený v § 8 bodu 2 A«, . . . podporují závěr, že dlužno § 16 cit. nař. čísti samostatně bez jakékoli souvislosti s § 8 uv. nař.

Shrnuv předeslané vývody, dospívá nss k právnímu názoru, že služba legionářská po rozumu zák. č. 462/1919 Sb. ztrojnásobněná započítává se do »celkové služební doby skutečně ztrávené« u pohraniční finanční stráže (býv. finanční stráže) pro hraniční přídavek podle § 16 odst. 1 vl. nař. č. 201/1923 Sb.

Žal. úřad vycházel z opačného právního názoru a veden tímto mylným názorem nezkoumal, zda má st-l nárok na hraniční přídavek podle § 16 vl. nař. č. 201/1923 Sb., připočte-li se v rozhodné době k jeho službě u pohraniční finanční stráže služba ztrávená v čsl. legiích v rozsahu zák. č. 462/1919 Sb. Nezbylo proto než nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.073.

Pojištění nemocenské: Okresní nemocenská pojišťovna je oprávněna za podmínek obnovy řízení přeraditi pojištěnce do jiné mzdové třídy, než do níž byl již pravoplatně zařazen.

(Nález ze dne 11. října 1935 č. 22.532/34.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 11.885/35.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v Chustu proti zemskému úřadu v Užhorodě o sociální pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměr stěžující si pojišťovny z 19. června 1931, kterým byl pojištěnec, zařazený vzhledem k údajím mzdovému na přihlášce původně do mzdové třídy D/10, následkem dodatečného zjištění nižší mzdy přeřazen do třídy B/5 a zařazen odpis z rozdílu pojistného, byl k stížnosti pojištěncově rozhodnutím okr. úřadu v Chustu z 2. listopadu 1931 zrušen z těchto důvodů: Zaměstnavatel Martin K. přihlásil zaměstnance Ludvíka K. se dnem vstupu do zaměstnání 23. září 1929 přihláškou podanou dne 26. září 1929. Okr. nemoc. pojišťovna v Ch. přihlášku tehdy bez námitek přijala a pojistné podle této řádně vyměřovala. Vzhledem k tomu, že nss rozhodl, že podáním a přijetím přihlášky je založen pojistný poměr se všemi právy a následky, nelze se představenstvu okr. nemoc. pojišťovny v Ch. dodatečně usnésti na odpisu a změně třídy zařazení. Okr. nemoc. pojišťovna v Ch. byla oprávněna odmítnouti, případně vysloviti nesprávnost přihlášky, nebo odmítnouti výši udané mzdy ihned po podání přihlášky a proti tomuto výměru byl by se mohl st-l, jakož i přihlašovatel odvolati. To však učiněno nebylo a vznikl tím pojistný poměr podle údajů, jak v podané přihlášce byly uvedeny.

Zem. úřad odvolání pojišťovny z tohoto rozhodnutí výměrem z 1. února 1932 nevyhověl z důvodů v nař. rozhodnutí uvedených a dodal: Okr. nemoc. pojišťovna namítá sice ve svém odvolání, že ve svém výměru ve věci vydaném nijak nevytýkala pojistný poměr, avšak sama pojišťovna označuje tento svůj výměr jako »výměr o pojistné povinnosti«, z čehož vysvítá, že jí přece běželo o to, původní pojistný poměr (ze 26. září 1929) po uplynutí více než 20 měsíců změnit.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané nss uvážil toto:

Vůči žalovanému úřadu dlužno především podle stavu spisů konstatovati, že se stěžující si pojišťovna ve výměru z 19. června 1931, jenž zavedl příčinu ke sporu, otázky pojistné povinnosti Ludvíka K. vůbec nedotkla, nýbrž uznávajíc jej za pojištěna toliko vyslovila, že pojištěnce přeřazuje ze mzdové třídy 10 D do třídy B 5.

Žal. úřad upírá pojišťovně právo k tomuto přeřazení, vycházeje z právního názoru, že jí tu brání materiální právní moc výměru, jímž pojišťovna vzala přihlášku k pojištění Ludvíka K. na vědomí, předepisujíc pojistné za něho podle údajů učiněné přihlášky. Jen tak lze rozuměti obsahu odůvodnění výměru I. stolice, převzatého žal. úřadem, pokud se tam poukazuje k tomu, že podáním a přijetím přihlášky je založen pojistný poměr se všemi právy a následky, zejména podle údajů, jak v podané přihlášce byly uvedeny. Vychází tedy žal. úřad zřejmě z názoru, že v platebních rozkazech byla otázka zařazení do mzdové třídy vyřešena s účinkem právní moci.

Nss nemusil zkoumati, zda tento předpoklad je správný, neboť i kdyby tomu tak bylo, nemusila by vždy skutečnost ta brániti pojišťovně, aby provedla případné přeřazení pojištěnce.

Zajisté jeví právní moc výměrů okr. nemoc. pojišťovny své účinky též proti pojišťovně. Leč nss vyslovil a odůvodnil již v nář. Boh. A 11.885/35 právní názor, že pojišťovna, nejde-li o zvláštní případy v zákoně uvedené, nebo podle všeobecných zásad přípustné, může nastupovati na zaměstnavatele novým platebním rozkazem, ukládajícím mu doplatky pojistného tenkrát, jsou-li tu podmínky, za nichž jest obecně přípustna obnova řízení. Co zde bylo řečeno o dodatečném předpisu pravoplatně již formalisovaného pojistného, platí stejně o dodatečném přeřazení do jiné mzdové třídy. Zásada v cit. nář. vyslovená jest ostatně stanovena v § 86 vl. nař. č. 8/1928 Sb., upravujícího správní řízení, v ten smysl, že vůči pravoplatným rozhodnutím správních úřadů vůbec jest za podmínek tam stanovených přípustna obnova řízení, zejména však tehdy, vyšly-li najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly míti vliv na obsah rozhodnutí, jež nabylo právní moci a o jehož změnu jde. Nelze proto okr. nemoc. pojišťovně odpírati právo, aby za podmínek pro obnovu řízení přeřadila pojištěnce do jiné mzdové třídy, nežli do níž byl již pravoplatně zařazen.

Stěžující si pojišťovna odůvodnila též svůj výměr o zmíněném přeřazení tím, že zjistila dodatečným šetřením nesprávnost v přihlášce udané mzdy Ludvíka K., a dala tím zřetelně najevo, že právě z tohoto důvodu — ob noviter reperta — má se za oprávněnu původní zařazení do mzdové třídy měniti.

Veden jsa nesprávným právním názorem, že stěžující si pojišťovna v důsledku právní moci již provedeného zařazení vůbec není oprávněna na něm něco měniti, nezabýval se žal. úřad již námitkou vznesenou v odvolání, že pojišťovna snížila na základě dodatečného vyšetření výšku mzdové třídy podle faktické mzdy, kterou pojištěnec měl, ač námitka ta vzhledem ke zmíněné přípustnosti změny pravoplatných rozhodnutí za podmínek pro obnovu řízení nebyla bez právní relevance. Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.074.

Stavební právo (Čechy): Vlastník neparcelovaného pozemku, který z něho dílce odprodal, může býti uznán povinným, aby si vymohl dodatečně parcelační povolení pro celý původní pozemek.

(Nález ze dne 11. října 1935 č. 18.589/35.)

Prejudikatura: Boh. A 10.018/32.

Věc: Josefa Č. v M. proti zemskému úřadu v Praze o příkaz na předložení parcelačního plánu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost